

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru z pošiljanjem na dom za celo leto K 4.— za pol leta „ 2.— za četrť leta „ 1.—

Naročnina se pošilja upravništvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. List se pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri gospodu Novak-u na velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo do srede popoldne.

Štev. 16.

V Mariboru, dne 19. aprila 1900.

Tečaj XXXIV.

Zanemarjani Slovenci.

Naši deželni poslanci so izstopili iz deželne zbornice ter opravičili ta korak s treznim in stvarnim oklicem na svoje volilce. Bolj ko izstop iz deželne zbornice jezi nemške štajarske politike oklic, ker je v njem do pičice natanko dokazano, da Nemci nočejo za Spodnji Štajar ničesar storiti, ne za povzdigo gospodarstva, ne za napredek prosvete. In dvakrat neljub jim je ta oklic, ker nemški voditelji vedó, da ga je prebrala osrednja vlada in da ga je prav pozorno prebral tudi slovenski narod. Zato pošiljajo sedaj svoje peresne junake v časnikarski boj, da bi pobijali oklice naših deželnih poslancev in vsaj deloma izbrisali globoki utis, ki ga naredil oklic na vso poštoto javnost v Avstriji. Prvi je prisopihal v to svrhu znani Francelj Girstmajer na časnikarsko polje ter se postavil s svojim praskajočim peresom v bojne vrste naših nasprotnikov. Toda že njegov prvi nastop je obudil po celem Spodnjem Štajarju le velikanski smeh in neomejeno pomilovanje.

Vsled svojega nagujenja je nastopil v graški klepetulji »Tagesposti«. Francelj Girstmajer je imel posebno nesrečen dan, ko je koval članek proti izstopu slovenskih poslancev. Kakor je znano, je bila pred Veliko nočjo vsled obilnega deževja po vsem Spod. Štajarskem povodenj. Girstmajer je videl povodenj v pesniški dolini in sklenil je, to povodenj uporabiti proti slovenskim poslanecem. Zato je zapisal velemodre besede, da so naši poslanci krivi zadnje povodnji v Pesniški dolini. Vi strmite? Da, Girstmajer

trdi, da so naši poslanci krivi zadnje povodnji v pesniški dolini. Kajti, tako modruje naš Francelj, ako bi naši poslanci 27. marca ne sklenili izstopiti iz deželne zbornice, bili bi še okoli 8. aprila v deželni zboru. To je tako jasno, da bodo te besede razumeli tudi naši slaboumni nemškutarji! Ako pa bi bili naši poslanci še okoli 8. aprila v Gradcu, izvedeli bi, da je Pesnica izstopila. Tudi jasno! Tedaj pa bi lahko že, recimo, 9. t. m. predlagali uravnavo Pesnice, 10. t. m. bi se predlog sprejel, 11. bi se uravnala struga Pesnice in 12. t. m. bi že ne bilo več povodnji. Jasno kakor solnce je torej, da so naši poslanci zakrivili zadnje povodenj pesniške doline okoli 8. t. m. Mi obžalujemo nemške čitatelje, ki morajo brati Girstmajerjeve in enake članke!

Odkar so naši slovenski poslanci hodili v Gradec, zahtevali so uravnavo spodnještajarskih rek in potokov. Zahtevali so uravnavo Mure, Drave, Pesnice, Sotle, Ščavnice itd. Za uravnavo Mure in Drave se je nemška večina vsaj nekoliko brigala, ker ležijo ob njih nemška mesta in trgi, Pesnico in Sotlo pa je do danes puščala v nemar, saj ob teh rekah živijo samo Slovenci. Slovenski poslanci so opozarjali, da je tako preziranje krivično in žaljivo, kajti tudi Slovenci plačujejo davke. Toda govorili so le gluhim ušesom. Uvideli so, da v Gradcu za Slovence ni pravice, vsled tega so zapustili deželno zbornico in v oklicu 27. marca navajajo kot razlog za svoj izstop tudi besede: »V gospodarskem oziru se Spodnještajarska na obžalovanja vreden način zanemarija, posebno glede uravnave

rek in potokov...« Vse to je Francelj nemškemu čitateljem zamolčal. Njegovo modrovanje je torej skrajno neslano. Vsak otrok ve, da bi Nemci ne hoteli uravnati Pesnice, četudi bi bili slovenski poslanci v Gradcu. Doslej so leto za letom tičali naši poslanci v Gradcu, pa niso ničesar dobili, samoumevno je, da bi se jim tudi letos ne godilo boljše. Pesnica ne bo prej uravnana, dokler ne bomo Spodnještajarci sami gospodarili s svojim denarjem.

Slovenski poslanci niso izstopili samo zaradi tega, ker nam Nemci nočejo dati našega denarja za uravnavo naših rek. Še je mnogo in premnogo drugih vzrokov. A že samo zanemarjenje naših rek bilo bi vzroka dovolj, da izstopijo. Koliko škode je naredila ob zadnji povodnji zopet Mura med Radgono in Ljutomerom, Pesnica od izvira do iztoka, Sotla ob celem meji in Ščavnica! A vse to ne gane Nemcev niti najmanj. Namesto da bi pošteni Nemci bičali nemško večino v Gradcu in zahtevali tudi za uboge Slovence pravice, spravljajo se sedaj, kakor Francelj Girstmajer nad naše vzorne deželne poslance, ki so zapustili Gradec, ker so se prepričali, da v Gradcu ni srca za nas.

Nemška politika mora pač vedno koga bičati ali slovenski narod ali pa slovenske poslance. Spodnještajarci smo se naveličali vednega preziranja in bičanja od vladajoče nemške strani, mi hočemo pravico in mir. Ker pa se mir in pravica da doseči le z ločitvijo od nemške večine, zato resno zahtevamo to ločitev!

Listek.

Prvo sv. obhajilo.

Spisal J. Toman.

Kjer vera, tam tudi ljubezen, tam pravi mir in zadovoljnost. Kjer pa sv. vere ni, tam tudi ni prave ljubezni in zadovoljnosti. Ni prave ljubezni med predpostavljanimi in podložnimi, ne med zakonskimi, med možem in ženo.

»Anica! prinesi mi ključ od vrat in povej materi, da me ni treba čakati z večerjo!« Tako je naročeval precej premožen gospod v mestecu P. svoji edini hčerki. Odpravljal se je namreč proti večeru v gostilno.

Ljudje, ki navadno sodijo le po zunanem, so sploh mislili, da je rodbina, o kateri govorim, srečna in zadovoljna. In res, gospod in njegova žena nista nikdar pred drugimi nič takega govorila ali storila, kar bi nasprotovale temu splošnemu mnenju. Ako pa bi pogledal, dragi čitatelj, posebno zvečer v njuno lepo stanovanje, našel bi malo kedaj gospodarja doma, videl bi pa večkrat gospo objokano in 11letno hčerko žalostno. Ni bilo namreč med tem gospodom in njegovo ženo prave ljubezni in sicer za to ne, ker ni bilo

prave podlage, sv. vere. Vero je bil ta gospod že davno in davno izgubil. Bral je le sveti veri nasprotno knjigo in časnike, občeval je le s takimi ljudmi, ki so na svojo zastavo zapisali: »boj zoper vse, kar človeka v resnici blaži in osrečuje — boj zoper vero in cerkev.« Pozabil je že vse, kar so ga bili pobožna mati naučili, pozabil je že davno tistih naukov, katere so mu dušni pastirji razlagali še kot otroku. Pa ne samo to, tudi oviral in nasprotoval je svoji blagi in pobožni ženi, kadar je hotela Bogu služiti in svojo hčerko krščansko izgojevati. Pred očetom nista smeli kazati svojega krščanskega mišljenja. In ravno to je s strahom in žalostjo napolnjevalo njunih blagočutnih in pobožnih src. Pogosto, ko ni bilo očeta doma, sta klečali mati in hčerka pred podobo presvetega Srca Jezusovega in mu tožili svojo žalost in bolečino, proseč pomoči. Molili sta za moža in očeta. Pa dolgo sta morali čakati, preden so se njima izpolnile njune goreče želje.

Približala se je »bela nedelja.« Pridni otroci šolarji so se veselili, da bodo prvokrat šli k sv. obhajilu. Tudi Anica se je veselila tega svetega trenutka, ko bo prvokrat prejela ljubelega Izveličarja. Gospod katehet so srečne otroke posebno lepo pripravljali za prvo sv. obhajilo. Med drugim so jim tudi rekli, naj je tudi darujejo za svoje stariše, učenike in

naj posebno tokrat potožijo Jezusu, ako njih srca kaj teži. Ljubi Jezus jih bo gotovo uslišal.

Pridna Anica je hitro sklenila, da bo prvo sv. obhajilo darovala za očeta, da bi tudi oni radi Bogu služili in lepo v ljubezni in porazumljenju živeli z drago ji materjo. Razodela je ta svoj namen tudi materi, mati so jo za to pohvalili, jo v tem še bolj potrdili in zagotovili, da tudi oni hočejo posebno ta dan priporočati očeta usmiljenemu Jezusu v presv. Rešnjem Telesu.

Srečni in veseli klečijo otroci v cerkvi med daritvijo sv. maše. Roke sklenjene, oči na oltar obrnjene, molijo in prosijo Jezusa, da bi ga vredno sprejeli. Tudi pridna Anica je vsa v pobožnost zatopljena. Njeno blede obličje in solzne oči pa kažejo, da ima zraven tega še druge želje v svojem nedolžnem srcu. Njene misli in želje, njena duša je pri Jezusu, njemu priporoča svojega očeta:

»Moj ljubi Izveličar,« tako moli na tihem »sliši mojo najponižnejšo prošnjo in daruj dragi materi in meni očeta. Pomagaj jim, da zopet najdejo to, kar so izgubili, namreč sv. vero, in stori, da spoznajo zopet Tebe in Tebi služijo. Darujem rada, ako se Ti dopade, svoje življenje, le daruj očetu novo življenje!« Njena pobožna prošnja je bila uslišana.

Slovenski narodni ponos.

IV.

Dolgo že dolžujemo našim bralcem nadaljevanje teh -le člankov. Zadnja številka »Slovenskega Gospodarja« pa nam je dala povod, da smo zopet zastavili neukretno pero; izustila je namreč vprašanje: Kaj je naša naloga, naloga naroda slovenskega? In do tega vprašanja smo, kakor nam kaže naš načrt, v razmišljanju o slovenskem narodnem ponosu, ravno dospeli. Evo poskusa, bližati se mu:

Slovenci smo del velikega slovanskega rodu, ki je stopil v zgodovino okoli srede prvega tisočletja po rojstvu Kristusovem. Kakor jedro slovansko, narod ruski, še ni dopolnil svoje naloge, v katero ga je Previdnost pozvala na svetovno torišče, ampak se za njo še pripravlja in zbira močij, tako tudi zapadne slovanske narode, najsibodo severni ali južni, kakor kaže njih zgodovina in njih fizično stanje, njih naloga še le čaka. Res je, da so Čehi, Poljaki, Srbohrvatje, Bulgari in da smo tudi Slovenci pred davnim že nekako začeli, kakor da bi se kanili lotiti vsak svoje zgodovinske naloge — spominjamo na samovladno samostalnost teh narodov — ali te prikazni so bile le pojav slovanskega temperamenta, ki je v razmerno majhnih masah lahko prodiral na površino, kazal le mladost in mladostno politično nezrelost in čez kratko kakor zvezda, ki se utrne, zopet izginil.

Kaj nam pa pravi, da imamo vzrok trdno verovati, da nas, govorimo le o Slovencih, naloga še le čaka? Da bo gospodar na svetovnem torišču prihodnosti Rus, o tem pač danes nikdo več ne dvomi; in celo German, kateri se mu bode imel umakniti, to priznava, dasi seveda jako nerad. Kakor nekdanj Rimljan, tako je tudi German danes svojo nalogo malone izvršil, ostarelo, da ne govorimo dalje v podobi, stopil v dobo moralnega propada in se že z rastočo naglostjo potaka v brezno preteklosti, kamor so izginili njegovi predniki. Medtem pa je narod ruski vzrastel v brezštevne, kakoršnega še svet ni videl, ohranja si otroško nedolžnost in čilo zdravje, vzrastel v bujnokrasnega mladeniču, nepokvarjenega, kakoršnega si more le priroda pod božjim varstvom vzgojiti, v mladeniča, ki se bo razvil v orjaka, da ga mati zemlja doslej še ni nosila. In trdno smo prepričani, da bomo Slovenci doživeli veliko slovansko prihodnost. Mar naj poginemo z Germanom? Komu smo danes podobnejši, ali Nemcu ali Rusu? Ni-li še danes naš slo-

venski narod dete, neizkušeno a nepokvarjeno, sicer še brezmočno, toda polno zdravja, čvrsto in čilo? Zibelj naša nam ni tekla gladko, hrana nam je bila pičla, udarci šibe so nam kožo preprožili, ali v kljub temu smo, hvala čvrstosti slovanske matere in angelju varuhu, ki nas je nagibal h kreposti, dorastli v vrlega dečka, polnega veselih nad. Slovani smo, to čutimo v vsaki žilici, kot Slovane nas izdaja čistost naše duše, kot Slovane nas izdaja vsaka besedica, vsak pojav našega mišljenja, vsak okret našega srca. Slovani smo, in zato še našega življenja ni konec, zato bomo gotovo deležni velike slovanske prihodnosti.

Vemo, da je mnogo zapadnih Slovanov moralo izginiti, ali to nas ne ustraši, to nam prepričanja ne podere; kajti to se je zgodilo tedaj, ko je Nemeč bil zmagonosen junak, mi slovanski narodi pa bili še nezavedna deca. A danes stojé stvari hvala Bogu drugače: dejstvo je, Slovan gre na dan, in Slovenci ne zaostajamo. Zato pa je gotovo, da nas narodna naloga, ki jo imamo na tem svetu izvršiti, še le čaka.

A kakšna je ta naloga? Slovanska in germanska pasmina drgata se že mnogo stoletij. Črta, ob kateri se to drganje vrši, in ob kateri se bo boj med njima končno odločil, teče čez sredo Evrope od Vzhodnjega do Jadranskega morja. In ta črta bo v nedogledne dobe ostala meja med obema pasminama. Čakajo nas torej Slovence in tudi vse druge slovanske narode, bivajoče ob tej črti, in sicer še hudi časi, a to se ne da odvrniti; Bog nam tedaj pomagaj! Ne bojmo se, sicer je to postranska stvar; marveč raje si živo stavljajmo pred dušo, da so slovanske pokrajine ob tej črti, da je torej tudi naša slovanska domovina, celo vsaka nje ped, že zdaj in bode ostala do velikega dneva slovanske zmage največje važnosti; bodimo pa tudi prepričani, da po velikem dnevu ravno nas obmejne Slovence čaka prihodnost sijajnosti. Bojna črta se bo izpremenila v mejno med starim zapadnim svetom razvalin in nepremernim vzhodnim toriščem nove prosvete, katere veličanstva si danes tudi približno še ni mogoče predstavljati.

In po tistem velikem dnevu, ko se bode bojna črta izpremenila v mejno prosvete, tedaj je nam Slovencem napočil čas, ko bomo imeli stopiti pred ono nalogo, ki jo nam je Previdnost določila. Privajeni nemškemu kakor tudi romanskemu življu smo kakor navlaš poklicani, da na jugu prosvetne meje posredujemo med vzhodom in zapadom, ki sta si že zdaj tako različna kakor dan

in noč, in ki se bosta tembolj oddaljevala, čim globlje bo jeden padal in čim višje drugi rastlel.

To je torej torej po našem spoznanju in prepričanju naša naloga, v katere izvrševanju imamo pa tudi trdno pričakovati srečnih dnij; kajti v dušni izobrazbi prostim nam bode gmotno stanje ob obilnem poslu in vsled srečne lege ob Jadranskem morju kaj ugodno. Nimamo li novega vzroka biti ponosnim, dasi smo sedaj še neznatni? Naj nas britke tuge še tako tarejo, ne pobesimo glave, naj nas usoda še tako stiska, ne udajmo se, ampak kvišku se ozrimo k misli o naši prihodnji nalogi ali k naši narodni ideji, ki bo nas kakor vodilna zvezda v puščavi vsikdar iznova napolnila z nepremagljivim pogumom in trdnim zaupanjem v lepo bodočnost.

Politični ogled.

Ministerstvo bo šlo? Kadar baron Klumecki po Dunaju straši, takrat so baje avstrijska ministerstva v nevarnosti. Sedaj se v političnih krogih mnogo govori o Klumeckem, in res sklepajo drugi iz tega, da ministerstvo Koerber ne stoji več na trdnih tleh. Baron Klumecki je star, plesniv liberallec, ki dela z vso močjo, da bi v Avstriji prišlo še enkrat odločno nemško in liberalno ministerstvo na krmilo.

Na potovanju v Berlin bosta našega cesarja spremljala minister zunanjih stvari, grof Goluhovski in šef generalnega štaba pl. Beck. Potovanje ima brezdvomno tudi političen namen. Pl. Beck je znan kot velik prijatelj zveze z Nemčijo in je vsled tega v avstrijskih slovanskih krogih neprijatelj.

Visoko odlikovanje. Pred Veliko nočjo je dobilo več plemenitavev red zlatega runa. Veliko pozornost je obudilo, da med odlikovanci ni nobenega Slovana, ampak le Nemci in Mažari.

Nemci med seboj. Med znanim razgrajčem Wolfom in podpredsednikom državne zbornice Pradetom se je vnel hud boj. Wolf je hud, da se mu Prade noče več vklanjati, a Prade je hud, ker si ga Wolf upa napadati. Prade je že v Libercih pošteno okrcal Wolfa. Dokazal je, da je Wolf politik brez značaja. Leta 1888 je Wolf pisal o Šenererju, da je politično mrtev, danes pa sta sobojevnika. Wolf se veže sedaj z židovskimi liberalci in s soc. demokrati, a pred leti še je bit vnet sotrudnik protižidovskega in protisocialističnega Verganijevega glasila. Prade

Po lepem in ginljivem sv. opravilu so se srečni otroci vračali domov. Tudi Anica se je vrnila s svojo materjo domu, vsa srečna. Čez nekaj dni proti večeru je občutila neko slabost. Mati je mislila, da je še vsled velikega veselja tako vznemirjena; ko se ji pa nič niboljšalo, spravila jo je v posteljo. Poklicani zdravnik je spoznal, da je velika nevarnost. Ko je to izvedel tudi njen oče, prišel je zdaj večkrat k Anici, pogovarjal se je z njo ljubeznjivo in ji rad kaj postregel. Anica je vse bolečine mirno in potrpežljivo prenašala in ljubeznjivo se je vselej očetu zahvaljevala, če so bili pri nji ali ji kaj postregli. Ker pa se je bolezen vedno bolj in bolj hujšala, bilo jo je treba sprevideti. Kako pobožno in ganljivo je Anica sprejela svete zakramente!

Istega večera je Anica očeta, ki so zopet prišli k nji, milo nagovorila rekoč:

»Oče, ljubi oče, nekaj bi Vam rada povedala. Prosim lepo, vsedite se poleg mene! Vi ne veste, kako se mi polajša, ako ste vi pri meni.« Vzame očetovo roko, jo poljubi, pogleda jim v obraz in tiho šepeta:

»Dragi oče, vem, da je nevarna moja bolezen, čutim, kako me moči zapuščajo, bržkone bom morala umreti, pa naj se zgodi sv. Božja volja.«

»Ne govori tako drago dete,« reče oče ginjen, »veš, da bi jaz in tvoja mati žalovala za teboj, ker te tako ljubiva.«

»Oče« reče zopet tiho Anica »odpustite mi, rada umrjem! za vas sem darovala svoje prvo sv. obhajilo — Jezusa sem takrat prosila, da, ako mu dopada, darujem svoje življenje, da bi le vi, ljubi oče, v Njega zopet verovali in Njemu služili. Zdaj vem, da je ljubi Jezus slišal moje prošnjo in da vsprejema v dar moje življenje. Vem pa, da boste tudi Vi Njemu zopet služili, in potem se v nebesih zopet vidiva, in zato rada umrjem!«

Težko je Anica oddihovala, izgovorivši te besede, in milo gledala očeta.

»Drago dete,« reče ves ganjen oče, »ti si moj angelj, čutil sem dozdej, da je le nemir in nezadovoljnost razjedala moje srce, obljubim ti pa, da hočem od zdaj drugače živeti, Bog, katerega sem zapustil, bodi za naprej moj Gospod!« Lahek smehljaj se je videl na lepem nedolžnem obrazku Anice, rajsko veselje je žarelo iz njenih čistih oči in njena usta so šepetala zahvalo Jezusu v presv. Rešnjem Telesu. Hvaležno je zopet poljubila roko svojemu očetu.

In res, oče je držal besedo, začel je novo, bogoljubno življenje, in s tem se je tudi vrnil mir, ljubezen in prava zadovoljnost v

njegovo hišo. Anica pa je v največje veselje svojih starišev zopet polagoma ozdravela in nikdar ni pozabila svojega prvega svetega obhajila.

Smešničar.

Že kaznovan. Sodnik: »Ali ste bili že kdaj kaznovani?« — Zatoženec: »Da, oženil sem se bil!«

Čuden izgovor. Sodnik: Zakaj ste tako pretepli svojega prijatelja?« — Zatoženec: »Vidite, gospod sodnik, to je tako: Midva leživa skupaj v jedni postelji. Pa se mi je nekoč sanjalo, da sem dobil za god pečeno gosko v dar; ravno sem si jo razrezal ter hotel ponesti bedro v usta, kar se moj tovariš obrne ter me ob tem zbudi. To me je tako razjarilo, da sem ga prav pošteno naklestil.«

Tajitev. Sodnik: Ti si gospodarja, pri katerem si služil, okradel; si li upaš tajiti?« Zatoženec: »Da, gospod sodnik, če mislite, da kaj pomaga, že tajim!«

Nedolžen. Sodnik: »Ali ste res rekli, oče Dremota, da je sosed Koleneč tat in slepar?«

Dremota: »Res je, res, ali jaz, gospod sodnik, tega nisem rekel!«

je dokazal Wolfu tudi, da ni mož-beseda. Obljubil je Wolf odložiti mandat, ako sprejmejo Nemci binkoštni program. Čeravno so to storili, vendar še ima Wolf mandat.

Svetovna razstava se je otvorila dne 14. aprila v Parizu. To je v Parizu že četrta enaka razstava. Tudi Avstrija se udeležuje letošnje pariške razstave. Žal, da vlada sedaj na Francoskem židovsko Waldek-Rusojevo ministerstvo, ki bo gotovo skrbelo za to, da dobi največ dobička od razstave židovstvo.

Nova rusinska gimnazija. Po dolgotnem moledovanju se je zastopnikom rusinskega naroda vendar-le posrečilo izposlovati pri vladi neko drobtino. Kakor namreč poroča »Gazeta Lwowska«, je odredil naučni minister Hartel, da se s pričetkom šolskega leta 1900/1901 opusté sedaj na gimnaziji v Kolomeji obstoječe rusinske vsporednice ter se ustanovi samostojna rusinska gimnazija z rusinskim učnim jezikom. Ta pridobitev sicer ni kdo ve kolika, vendar bo pa narodu s tem znatno ustrezno. Slovenci pa še nismo tako daleč, da bi imeli samostojno slovensko gimnazijo.

Ruski car in nemški cesar se po poročilu berlinskega »Localanzeiger-ja« snideta kmalu po odhodu avstrijskega cesarja iz Berlina in sicer v Danskem povodom krsta ruske križarke »Nowik« in nemške križarke »C«. Sestanek je baje določen na konec maja ali začetek junija. Ako se ta vest uresniči, je gotovo, da bo pri tej priliki govor tudi o obisku našega cesarja in nekaterih dogovorih mej njim in nemškim cesarjem. Italija se boji, da se naredi nova trozveza iz Avstrije, Rusije in Nemčije.

Vojska v Južni Afriki. Nič novih vestij ni prišlo čez praznike iz Afrike. Kadar zaostanejo poročila, je znamenje, da se vršijo kake večje bitke ali važni dogodki. Tako se tudi sedaj pričakuje raznih novic iz bojišča.

Gospodarske stvari.

Zavarovalna zadruga.

V kratkem času ustanovila se bo zadruga, katera bo imela edini namen zavarovanje h kmetijstvu pripadajočih, se s kmetijstvom bavečih ljudi za slučaj onemoglosti za delo in zaslužek, dalje zavarovanje domače hasnjive živine zoper boleznin in nezgode, in slednjič zavarovanje poljskih pridelkov zoper škodo po toči.

Da bode ta zadruga velikega socialnega pomena, in da bode pripomogla, da se ogne kmečko ljudstvo uboštvu in poginu, ni mi treba posebej naglašati.

Zadruga bo pa tudi gotovo lahko prospevala, saj bodejo letni prispevki tako nizki, da bo omogočeno pristopiti vsakemu, kateri bo hotel. Ako povem, da znaša zavarovalnina pri zavarovanju ljudi na leto 1 oziroma 2 kroni za osebo, in da znaša oskrbnina za slučaj, da postane zavarovanec nezmožen za delo, 300 kron na leto, je pač lahko umeti, da je to velikega pomena za kmečke ljudi, in da je omogočeno vsakemu, da pristopi kot ud k tej zadrugi.

Pri zavarovanju živine bo znašala premija 1% na leto, to je, od zavarovane vrednosti živine 100 kron, znašala bo zavarovalnina 1 krono.

In za zavarovanje poljskih pridelkov pa bo po kakovosti blaga znašala zavarovalnina od 1 do 4 krone za 100 kron vrednosti.

Da bo pa ta zavarovalna zadruga omogočena, potreba je, da pristopi veliko udov, kajti z malim številom udov ni mogoče, da so letni prispevki tako nizki.

Da se o tej zadrugi vse natančneje pogovori in določi, da se pravila zadruge prečitajo in odobrijo oziroma popravijo, je neobhodno potrebno, da se snidejo možje iz vseh krajev naše širne domovine na shod, kateri naj bi bil ob enem osnovalni shod zadruga.

V ta namen se vabijo vsi kmetovalci in prijatelji ter pospešitelji kmetijstva iz vseh krajev širne naše domovine na osnovalni shod, kateri naj bi bil ob enem osnovalni shod zadruga in kateri se vrši v »Narodnem domu« v Celju dne 26. aprila t. l. dopoldne ob 10 uri.

Ker je zavarovalna zadruga velikega, epohalnega pomena za kmetijsko ljudstvo, pričakuje se mnogobrojna udeležba kmetovalcev in prijateljev kmetijstva. Nobena kmetijska zadruga in nobeno kmetijsko društvo ter nobena občina naj bi ne izostala, da ne bi odposlala svojega zastopnika, saj se gre le za korist in blagor kmečkega ljudstva.

Vsi gospodje, kateri se želijo po zborovanju vdeležiti skupnega obeda, kateri pa je vsakemu po volji prost, naj blagovolijo to na dopisnici naznaniti podpisnemu vsaj od 22. aprila, da se zamore vse potrebno preskrbeti.

Na delo torej rojaki, saj se gre pomagati našemu kmetu do blagostanja in ga rešiti uboštvu. Ivan Kač v Žalcu.

Dopisi.

Biš. (Shod.) Veličastno in sijajno, kakor doslej nikjer, vršil se je na Velikonočni ponedeljek v Bišu shod »kat. polit. društva« za okraj Sv. Lenart v Slov. gor. Vreme je bilo ugodno, udeležba ogromna, red uzoren in vse to je menda uplivalo ne malo na govornike, da so se takorekoč skušali drug drugega prekositi v svojih govorih.

Prvi nastopi prečastni ter mnogozaslužni državni poslanec dr. Lavoslav Gregorec. Z njemu lastno vnemo in spretnostjo na drobno razklada svoje delovanje v državnem zboru, srčno obžaluje, da je bilo le brezvpešno zaradi skrajno žalostnih razmer, ki vladajo v državni zbornici. Omenja načrta za jezikovne naredbe, katerega je izdelal sam. Ta načrt postave bi bil tak, kakoršnega imajo češki Nemci. Nemci na Češkem zahtevajo, naj se praška namestnija razdeli, to terjamo tudi Slovenci na Štajarskem. Deželni šolski svet štajarski naj se razdeli, kakor je razdeljen na Češkem; porotne sestave naj se pravično vršé; nobena šola v mešanih krajih naj ne sprejme otroka, ki učnega jezika ne razume; naj se štajarska kmetijska družba razdeli v nemško in slovensko; naj se ustanovijo kmetijske, obrtnijske in meščanske šole po Spodnjem Štajarju; naj se ustanovi slovensko nadsodišče v Ljubljani; Slovenci morajo imeti svojega ministra-rojaka. To so glavne točke jezikovnega načrta, ki ga je izdelal naš poslanec. Volici so svojemu državljanu poslancu burno pritrjevali in izrekli svoje zaupanje.

Drugi govornik blagorodni gospod dež. poslanec dr. Fr. Jurtela izborna reši svojo nalogo. Naznanja in opravičuje izstop slovenskih poslancev. Dobro in trezno smo si premislili, predno smo se odločili izstopiti. Poljedelstvo je treba izboljšati, k temu je treba šol, Nemci jih imajo, nam jih nočejo dati. Kmetijska družba štajarska je za Nemce. Slovenci jo morajo le plačevati. Šol imajo nemški Štajarci obilo, mi pa nobene: nijedne gimnazije, Nemci 6; nijedne realke, Nemci 3; Nemci imajo 19 meščanskih šol, Slovenci nobene, skratka: Nemci nas prezirajo, zatirajo, nas hočejo narodno in gospodarsko ugonobiti in slovenski poslanci niti življenja niso varni v Gradcu; zato ne moremo več v Gradec! Proč od Gradca!

Vsled tega se sprejme nasledna resolucija: Na shodu »kat. političnega društva« za okraj Sv. Lenart v Slov. gor., vršečem se v Bišu, na stotine zbrani slovenski kmetje popolnoma odobravorajo izstop naših dež. poslancev iz deželnega zbora v Gradcu, kjer jih Nemci le prezirajo in žalijo, kjer je vsaka slovenska prošnja in želja le bob v steno, kjer so gluhi in slepi za slovenske potrebe Spodnjega Štajarja ter izjavljajo, da bi bila nadaljna navzočnost naših poslancev v Gradcu brezvpešna in zoper čast sloven-

skega naroda; zato odločno kličejo: »Proč od Gradca!« Nepopisno navdušenje se je razlegalo daleč na okrog in klicev: proč, proč od Gradca ni bilo ne konca ne kraja. Potihnili so še-le glasovi, ko je predsednik začel brati drugo resolucijo:

»Na shodu kat. polit. društva za okraj Sv. Lenart v Slov. gor. vršečem se v Bišu dne 16. aprila t. l., na stotine zbrani slovenski kmetje pozivljajo svoje deželne poslance, naj se odločno z nami potegujejo za samostalnost in samoupravo slovenskega Štajarja, za razdelitev dež. šolskega sveta, za izločitev Spod. Štajarja izpod graškega nadsodišča ter za ustanovitev nadsodišča v Ljubljani za slovenske pokrajine, za razdelitev kmetijske družbe in za ustanovitev narodnih skupin v deželnem zboru.« To bi moral slišati ptujski pek Ornik in mariborski Francelj kako strastno, kako burno so pritrjevali volici tej opravičeni zahtevi, potem bi ta dva možiclja drugače govorila!

Vihar je polegel še-le, ko je nastopil tretji govornik, benediški kaplan, ki je s svojim gromovitim glasom ganil in prepričal slehernega, da ste Slovencem najdražji dve reči: vera in beseda materna. Zlasti natančneje je razpravljal dolžnost ljubiti materni jezik, svoj narod. Izborna je pokazal, kaka grdoba in gnjusoba je nemškutar, ker zaničuje materni jezik, ki je dar božji, ki je imeniten in svet, ki je draga svetinja ljubeče matere; ki je blagoglasen, ravnopraven z drugimi jeziki v Avstriji. Srečno je dokazal, da mora sleherni Slovenec ljubezen do materinega jezika kazati v djanju, t. j., da mora govoriti, pisati le slovenski; terjati od vseh oblasti le slovenske tiskovine, slovenske dopise; da mora vsakdo imeti le slovenske napise na svoji hiši, da mora slovenski župan slovenski uradovati, Slovenec le pri Slovencu kupovati itd. Vmes se je vršil marsikateri šaljivi dogodek. Omenjamo le enega: »Gospod«, zakliče nek kmet, »tukaj imamo enega nemškutarja!« »Sem ž njim,« pravi govornik, »hočemo ga poboljšati.« In tu mu je govornik natanko razložil, kaj je njega dolžnost, tako da je osramočen pobesil glavo.

Nek visokošolec, sin tistega mariborskega krojača, katerega slovenska duhovščina najbolj zalaga z denarjem, se je tudi kot nemškutar začel repenčiti, a se mu je silno slabo nagodilo. Ko je govornik dokončal, bilo je navdušenje nepopisno.

Zatem se je vršil razgovor o kmetijskih zadrugah, katerih namen in pomen je zbranim kmetom na kratko razjasnil gosp. podpredsednik. Sklenilo se je, naprositi učitelja g. Kača in g. Jelovška, da prideta ob prvi priložnosti v Biš, kjer bi posebej uspevala mlekarska zadruga.

Prav slovesno je sklenil predsednik veličastni shod v slavnem, narodnem Bišu, spominjajoč se sv. Očeta in presv. cesarja, katerima so zagromeli siloviti »živio«-klici. Taki shodi naj bi se prirejali večkrat in kmalu bo naše nemškutarje pri Sv. Trojici in Sv. Lenartu — slana vzela!

Zreče. Pri strelbi se je na Veliko soboto popoldne raztresil topič. Jedna treska je v kost na desnem licu zadela strelca Mihaela Krančana, 43 let starega in oženjenega viničarja, moža pridnega, delavnega, spoštovanega. Revež je padel in žalibog — obležal mrtev. Topič je bil še nov, kupljen v mes. avgustu 1898. Dotična tvrdka ga je poslala po železnici, in kar je prišlo, to se je vzelo in rabilo. Predmet je »zoper točo nova iznajdba«, ki ne potrebuje nabijanja, ampak smodnik se samo v posodo nasiplje, »pa je«. Kolikor po črepinjah sklepajo, bil je topič baje slabo zlit. Bodi ob tej nesreči pristavljena skromna opomba: Oblastva zahtevajo, da se sme streljati le s topiči, če imajo na sebi znamko, katera priča, da so bili uradno preskušani in da so torej za strelbo varni. Pa v tem obziru bi bilo želeti in pričakovati, naj bi se tudi uradno skrbelo za to, da bodo prodajalci smeli prodajati

samo take topiče, ki so bili uradno pregledani. Kupec, kadar topič dobi pripisan po železnici, pač ne more več lahko skrbeti za uradno odobravanje. Zatorej za kupovalce topičev bodi nauk: Kadar naročaš topič, prodajalcu ob enem naznani, da za topiče uradno še ne pregledane ne maraš. Toda najbolje bi bilo, ako bi prodajalci ne smeli sploh prodajati topičev oblastveno še ne odobrenih. — Ponesrečenca smo v ponedeljek po večernicah, pri katerih smo zanj opravili tudi križev pot in poslušali pridigo, spremili do hladnega groba. In pač v župniji ne boš našel hiše, katera bi ne bila poslala svojih zastopnikov, da blagemu pokojniku posodijo zadnjo pot. Svetila mu večna luč!

Iz Kanize pri Ptujih. (Slovenski v časi znajo!) Mestni očetje Ornik, Blanke, Sadnik, Kasimir, Selinšek, Kaiser, Strohmajer, Kolenc, Kratzer itd. trdijo, da slovenski ni treba znati v Ptujih! Ne vem, kaj bi ti gospodje napravili s svojimi prodajalnicami, ko bi ne prihajali v mesto slovenski odjemalci, slovenski kupci! Slabo bi se njim vsem godilo! Vsak teh gospodov v svoji prodajalnici tudi slovenski zna in govori! Nobenemu ne pride na um, napraviti pri vratih napis, da je vstop za Slovence sploh prepovedan, kakor ga nosi »Gastwirtschaft für Deutsche«. Še več! Gospodje trgovci in mestni očetje so pred velikonočnimi prazniki celo slovenski pisati znali, ko so blago slovenskim okoliščanom ponujali! Čudili smo se gospodu županu in peku Orniku, tiskarju Blanke, da sta se s slovenskimi povabili kupcem priporočala. V Gradcu pa gosp. Ornik iz deželne zbornice zbeži pred slovensko interpelacijo! G. Blanke tu v Ptujih izdaja Slovincem strupeno sovražno list »Pettauer Zeitung«, v kateri hoče Slovence in Slovence kar snesti! Tudi Maks Straschill, svak Ornikov, ki sicer noče nič slišati o Slovincih, o slovenski šoli, zna sedaj naenkrat slovenski, ko je odprl v Ptujih novo žganjarijo ali šnopsarijo! Povsodi so nabita njegova slovenska vabila! Potrebna je res bila v Ptujih nova žganjarija; v ulici, v kateri jo je g. Strašil napravil, še dosihdob ni bilo; sicer je skoro že v vsaki ulici! Kako je neki mestni urad utemeljil potrebo za novo Strašilovo šnopsarijo? Naj bi gg. Ornik, Strašil in Blanke to v »Pettauer« naznanili, da dobijo vsi tisti v roke »mušter«, kateri koncesije za gostilno ali žganjetoč ne morejo dobiti, tudi zunaj mesta ne!

Toda, gospodje, kaka je Vaša doslednost? Trdite, da Slovencev ni v Ptujih in izven Ptujih; priporočate pa njim celo pismeno svoje prodajalnice in blago!

Trdite, da je slovenski jezik za nič, da ga ni treba znati niti v Ptujih! Vi pa sami ta jezik govorite in pišete; celo povabila pustite na se v tem jeziku tiskati! Opustite vendar to in napravite pri vaših štacunah napise: »Tu je vstop za Slovence prepovedan!« To nas bode bolj razveselilo, nego vaša slovenska vabila!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebna vest. Sodni svetnik v Celju gosp. Maks vitez Langer je šel v pokoj in je dobil tem povodom viteški križec Franc-Josipovega reda.

† **Ignacij Orožen.** Dne 13. t. m. je umrl po kratki bolezni mons. Ign. Orožen stolni prošt, zlatomašnik, protonotarij apostolski, vitez reda železne krone III. vrste. Dosegel je starost 82 let. Rojen je bil leta 1819 na Laškem. Služboval je v Žalcu, Celju, Mozirju, Sv. Križu pri Slatini in od 24. sept. 1867 v Mariboru. Bil je znan zgodovinar, ki je mnogo pisal kot kronist v zlasti o lavantinski vladikovini. Pogreb je bil v nedeljo. Naj počiva v miru!

Razpisane so učiteljske službe do 20. aprila na mestni ljudski šoli v Brežicah,

v Lembahu pri Mariboru s plačo II. plačilnega razreda in v Račjem pri Mariboru v III. plačilnem razredu. Lepa mesta za slovenske učitelje!

Celo Nemci priznavajo, da se v gospodarskem oziru za Spodnji Štajar premalo zgodi. Sentiljski Egon von Pistor, ki gotovo ni naš prijatelj, v »Tagespošti« od zadnje srede sicer nekoliko opravičuje nemško večino ter sramežljivo pravi, da je očitanje pač nekrivično, da bi se za Spodnji Štajar v gospodarskem oziru nič ne storilo, a takoj se ohrabri ter zakliče Nemcem v Gradcu: Aber weitaus mehr muss geschehen! Mnogoveč se mora zgoditi za Spodnji Štajar! Da, da, to je res!

Izgubil se je 7. t. m. železničar Ivan Cips iz Studenc pri Mariboru. Nosil je železničarsko delavsko obleko, belo jeger-srajco, postave je bil srednje, star 25 let, pod nosom črne brke.

Abstinenca slovenskih poslancev. Katol. polit. društvo v Konjicah je na cvetno nedeljo sklenilo, 1. da kakor Slovensko društvo v Mariboru popolnoma odobrava abstinenco slovenskih deželnih poslancev in 2. da hoče o tem obvestiti tudi svoje poslance. — Zborovanje kat. polit. društva za okraj Sv. Lenart na velikonočni ponedeljek v Bišu se je sijajno obneslo in so zborovalci enoglasno in navdušeno pritrdili abstinenčni politiki naših poslancev. Več poročamo o tem zborovanju med dopisi.

Nemška pravica. V Št. Jerneju nad Muto imajo za slovenske otroke nemško šolo. Ker taka šola ne more donášati zaželjenega sadu, prosili so slovenski stariši, naj se slovenski poučuje. A deželni šolski svet je rekel, da tega ne more pripustiti. Ali deželni šolski svet plačuje šole in učitelje?!

Izzivanje jungovskih učiteljev. Neki učitelj-jungovec napada v zadnjem »Učit. Tovarišu« kar vso slovensko štajarsko duhovščino brez izjeme ter ji odreka vsako zaslugo za narodno probujo v novjšem času. Tako piše jeden izmed onih učiteljev, ki so udje odločno nemškega lererbunda in ki si ne upajo niti z očmi treniti, kadar jim Horvatek pravi: ih bin kein vindišer. List pa, ki dela med slovenskimi stanovi na Štajarskem zdražbo, ni vreden, da bi še nadalje prihajal na Štajarsko! Proč z njim!

Požar je uničil na Veliki četrtek hišo in gospodarsko poslopje Lasbacherjevo na Starigori pri Sv. Juriju ob Ščavnici. Ogenj je zanel mlad fant s žveplenkami, ki so »pokale«. Pri tem ognju je brizgalnica jurijskega gasilnega društva prvokrat brizgala po slovenskem povelju. Posestnik je bil za nezatno svoto zavarovan.

Nemški brat. Neki dr. Saalfeld iz Berolina je »vandral« velikonočne dni po Spod. Štajarju in »pobožnim« Nemcem pridigoval o nemštvu. Njih aleluja!

Za ruski jezik se v nemajo listi na Nemškem in dokazujejo, da se mora ta jezik podučevati v šolah, ker je njega znanje Nemcem neobhodno potrebno. Kakšen razloček! Nemci na Češkem in vladni možje v Ljubljani pa še vedno dobivajo krčne popadke, ko slišijo govoriti o uvedanju ruščine v naše šole.

Na Vestfalsko je šel letos spovedovat Slovence č. g. J. Knific. Pruska vlada mu dela težave.

Iz Laškega trga. Dne 8. t. m. je imela tukajšnja podružnica nemškega šulferajna zborovanje. Prišlo je sicer samo 18 ljudi zborovat, vendar je sploh drzno izzivanje, da si upajo na slovenski zemlji prirejati taka zborovanja. Naj se nikar ne čudijo, ako na taka izzivanja odgovarjamo s tesno gospodarsko organizacijo!

Razglasilo. Izvrševaje določila § 58 zakona z dne 25. oktobra l. 1896, drž. zak. št. 220 in člena 38 št. 4 izvršilnega predpisa k I. poglavju zadevajočega občno pridobnino se razgláša, da so pridobninski za-

pisniki obsegajoči pripadnike davčnih družb I. do IV. razreda priredbenih okrajev Maribor mesto in Maribor politični okraj na vpogled davčnim zavezancem, kateri se kot taki legitimirajo v pisarnici davčnega referata c. kr. okr. glavarstva Maribor, od 14. aprila 1900 naprej v navadnih urah skozi 14 dni razgrnjeni.

Gospodarji, sadite drevesa! V Ptujih je na trgu prodala neka žena v preteklih dveh mesecih za 100 K jabelk. Niso li to lepi denarji? In to bi si lahko prislužila vsaka poštena kmetica, da bi le imela nesti kaj jabelk na trg. Zdaj je čas, da si lahko posadimo drevesa. Le prav globoko in široko skopljite jamo in dobre zemlje nasipljite in drevesce bode gotovo rastlo. Mnogo še je krajev po slovenskem Štajarskem, kjer se šopiri akacija ali trn in druga nepotrebna šara. Ven z njim! Sadje prinaša veselje otrokom in dobro pijačo domačim in tudi marsikaj okroglega pod palec.

Slovenska dekleta in nemška gizda. V ptujski okolici se je v kratkem času vgnjezdila prav abotna nemška gizda ali lišp. Dekleta in deklice, ki so nosile doslej kaj rade črn baržunast trak, povezan čez čedno počesane lase, hodijo sedaj z najnovejšo nemško novotarijo. Obroček imajo na glavi, na tem pa stoji z zlatimi črkami: »Gott schütze dich!« Pomen besed je že prav lep, pa kdo bi mislil, da bode hotela le jedna slovenska deklica nositi na svoji glavi nemški nadpis! To ne sme več biti! Slovenske matere in očetje, imejte skrb za to, da Slovenke ne bodo več nosile nemških napisov na svojih glavah! Le ostanimo raje pri slovenskih starih navadah!

Volilni shod. V nedeljo dne 29. t. m. ob 3. uri popoldne zborovalo bode »Katol. polit. društvo« za kozjanski okraj v prostorih Frana Gučeka. K temu zborovanju pride naš poslanec g. J. Žičkar. Razprave na tem zborovanju bodo velepomembne, zato se pričakuje obilna udeležba.

Katol. slov. polit. in gospodarsko društvo s sedežem v Jarenini priredi v nedeljo dne 29. aprila ob pol 4. uri popoldne v prostorih hiše pok. župnika Fišerja v Jarenini političen shod, na katerem bosta poročala naša poslanca: deželni odbornik Robič in župnik Lendovšek o svojem delovanju, o krivicah, ki se gode Slovincem na Štajarskem ter o naših terjatvah. Prideta gotovo oba. Pridite tudi Slovenci iz Jarenine in sosednih župnij gotovo vsi na ta shod! Velika udeležba tega shoda bodi našim nasprotnikom jasen dokaz, da so tudi vsi Slovenci ob meji navdušeni za ločitev slov. Štajarja od Gradca. Zavedni, rodoljubni kmetje, agitujte za obilo udeležbo!

Ormož. Moška podružnica sv. Cirila in Metoda za tukajšnji okraj imela je svoj občni zbor. V načelnštvo so izvoljeni: predsednikom g. dr. med. Oroslav Kristan; blagajnikom č. gsp. provizor Fran Gartner in tajnikom g. Vekoslav Mikl. Namestniki teh so gg. Anton Haller, Anton Porekar in Jakob Potočnik. Zastopnika k veliki skupščini družbe prideta č. g. Fran Gartner in Fran Gomzi.

Frankolovo. Ukjub slabemu vremenu bilo je še zádostno obiskano zborovanje tukajšnjega bralnega društva dne 8. aprila t. l., pri kojem je govoril g. Ivan Bele o sredstvih zoper razne škodljivce in ujme v vinogradih in sadunosnikih. To in prejšnja večkratna enaka predavanja je oskrbel mnogozaslužni ustanovnik in predsednik društva g. Dragotin Zupančič, kojemu je ta dan zadnjikrat načeloval, kajti 10. aprila preselil se je zopet v slavni Ptuj, od koder je prišel na Frankolovo približno pred tremi leti. Z njegovim odhodom zgubila je tukajšnja šolska mladina priljubljenega in vrlega nadučitelja in vzgojitelja. Naj ga spremlja blagoslov božji!

Utonil je v Št. Pavlu pri Preboldu 68 let stari Janez Vogl. Nesel je v šoboto zjutraj jajca in maslo v Trbovlje na prodaj. Ker je bilo zgodaj in še tema, padel je v baronov

ribnjak, ki je tik pota. Prejšnji dan še je opravil velikonočno spoved in prejel sveto obhajilo. Bodite pripravljene, ker ne veste ne dneva ne ure.

Iz Šmartna v Šaleški dolini. Pri nas smo imeli od 22. do 29. marca sv. misijon, ki so ga vodili č. g. jezuitje: Doljak, Vrhovec in Žužek. Kljub slabim potom se je vendar udeležilo veliko ljudstva iz domače župnije in iz sosednjih sv. misijona. Obhajancev je bilo 1750, dasi župnija šteje le 1763 duš. Vso našo zahvalo zaslužijo goreči g. misijonarji za svoje ganljive govore. Bog jim povrni ves trud! Posebno hvalo pa smo farani dolžni vrlomu, za vse dobro vnetemu vlč. g. župniku Cizeju, ki so nam sv. misijon oskrbeli. Bog bodi plačnik g. župniku za neprecenljivo dobroto sv. misijona, sosednim gospodom, posebno obema škalskima, pa za obilo pomoč ves čas sv. misijona, ki naj obroditi stoteri sad v časni in večni naš prid!

Prijatelje našega lista prosimo, da priporočajo in širijo list vsepovsodi. V nobeni gostilni, v nobenem društvu in v nobeni kmetijski hiši bi naj ne manjkalo naš list!

Za dijaško kuhinjo v Mariboru je darovala slavna posojilnica v Konjicah 50 K.

Iz drugih krajev.

Mestno godbo je dobil Celovec. Meseca maja celovška mestna godba prvokrat javno nastopi. Celovčani so jo ustanovili, da se jim ne bode treba posluževati godbe ondognega slovenskega pešpolka št. 17, ki je sestavljen iz kranjskih fantov. Ali ni to grda zagrizenost, ki jo mora obsoditi vsak trezen človek?

Dvojčka in sicer že 27. in 28. otroka je dobila žena kmeta A. Zsake v Kresnji v Bihaškem komitatu na Ogrskem. Kmetica se je omožila, ko je bila stara 16 let, in ima danes šele 36 let. Vseh 28 je zdravih in krepkih. Tudi mati je čila in zdrava. Zsake je v čisto rumunskem okraju edini Madjar. Karloviško »Svjetlo« pa poroča: To Madjarko je nadkrilila Hrvatica gospa T. R., soproga trgovca v Ogulinu, ki je povila pred kratkim svoje trideseto dete. Živi ji še 11 otrok.

Papež in šolstvo. Sveti oče Leon podari vsako leto nad poldrugi milijon lir za katoliške šole v Rimu.

Dežela brez kadičev. V afrikanski deželi Abesiniji je kadenje postavno prepovedano. Gotovo ta postava prebivalcem ni v kvar.

Blag kralj. Belgijski kralj Leopold, oče bivše nadvojvodinje Štefanije, je podaril svoji deželi vse svoje nepremakljivo premoženje. Kje bi se dobil še kak tak kralj?

Hiše se rušijo vsled silnega deženja v Klapih na Češkem. Izmed 160 hiš z 800 prebivalci se je že 52 hiš sesulo in vse kaže, da se jih bo še mnogo.

S 500 kroglijami je v Ameriki v Marietta Ga 125 mož ustrelilo zamorca Bailega, ki je osramotil neko dekle. Možje so ulomili k zamorcu v ječo, ga ugrabili in izvršili sami kazen.

Strup v pajčevini. Neki kmet v občini Fišavi v Šleziji se je vrezal. Da bi kri vstavil, djal je na rano pajčevino. Tretji dan mu je roka zatekla in je v kratkem umrl v groznih bolečinah. Zdravnik je spoznal, da se mu je s pajčevino zastrupila kri.

Moč veleposestva. V Avstriji je 29 odstotkom vse zemlje v rokah veleposestnikov, na Češkem pa celo 32%.

† Profesor Franc Janežič.

Veliki teden je čas žalovanja, čas premišljevanja trpljenja in smrti Kristusove. Veselo petje popolno potihne, še celo zvonovi in orglje se zadnje dni več ne zglasijo. Prelepe in pomenljive službe božje pa se v cerkvi opravljajo, ko duhovniki molijo in pojejo žalostinke preroka Jeremija, bero opisovanja Kristusovega trpljenja in popevajo pevci o trpljenju in pogrebu Izveličarjevem.

Letošnji veliki teden pa je bil še posebno žalosten za lavantinsko škofijo, ker ji je zaporedoma pobrala neusmiljena smrt dva zaslužna duhovnika. Veliki petek predpoldan smo v Žalcu spremili k zadnjemu počitku preč. g. Franca Janežiča, profesorja na c. kr. učiteljsku v Mariboru, na velikonočno nedeljo popoldan pa smo na mariborskem pokopališču v grob položili stolnega prošta, mil. gsp. mons. Ignacija Orožen. Ker bo gotovo spretno pero opisalo posebno dela- in trudapolno življenje rajnega gsp. stolnega prošta, nekdanjega župnika mozirskega, nadžupnika št. križevskega in potem ravnatelja bogoslovja, bi rad danes le nekaj malega poročal o umrlem blagem g. Fr. Janežiču, in sicer, kolikor sem si zapomnil iz kratkega, jedrnatega in ginljivega nagovora ob krsti rajnega v cerkvi sv. Kancijana na pokopališču žalskem.

Profesor, cesarski in kn. šk. konzistorij. svetovalec Franc Janežič je bil rojen v Žalcu dne 13. sept. 1829; od knezoškofa Antona Martina Slomšeka v Št. Andražu v lavantinski dolini v duhovnika posvečen 25. julija 1853 je služboval kot kaplan in pozneje provizor na Vranskem, kot kaplan v Laškem trgu in v Celju, kjer je prevzel vodstvo takratne glavne šole. Kmalu so spoznali knezoškof Jakob Maksimilijan vrlino in ljubezen njegovo do mladine in so ga zato že leta 1865 po smrti Andreja Žoherja poklicali vodjem mariborske glavne šole, kjer je bodoče učitelje razven v krščanskem nauku tudi v zgojslovji in poljedelstvu poučeval. Ko se je šolska postava 14. majnika 1869 spremenila, spremenila se je tudi šola odgojevalnica tako, da se je postavila na lastno stališče in dobila približno podobo, kojoj ima dandanes c. kr. učiteljske. Janežič je na tem zavodu prevzel mesto veroučitelja, ter bil 5. avg. 1883 stalnim profesorjem imenovan in je v tej službi zvesto, tiho in mirno pa vstrajno deloval do svoje visoke starosti, ko je že čutil, da ga bo sodnik živih in mrtvih kmalu na račun poklical. Skoraj nikdar ni bil bolan, nikdar ni šole zamudil. Še le v spomladi 1898. in 1899. leta ga je obolela noga silila, nekaj dni ostati v postelji. Koncem septembra minulega leta je nastopil pokoj, kojega pa ni dolgo vžival. V začetku mesca sušca t. l. je šel v Konjice pokapat svojo blago sestro gospo Šepičevo. Ljubil jo je iskreno, zato je pa tudi žaloval in zdihoval za njo, kakor dete za očetom ali materjo; vrhu tega se je še takrat nekoliko prehladil. 7. aprila je še mladino v cerkvi Matere milosti spovedoval. Cvetno soboto je nekoliko tožil, da mu ni posebno dobro, cvetno nedeljo že ni mogel več v cerkev; pljuča so se mu vnela, hudo je kašljal, pa vedno še je upal, da bo veselo alelujo zdrav obhajal. Da bi pa vendar na vse pripravljen bil, ker ne vemo ne ure ne dneva, kdaj bo Gospod našo dušo poklical k sebi, bil je veliki terek opoldan spreviden s sv. zakramenti za umirajoče. Vse molitve je še glasno z duhovnikom molil, potem nekoliko zakašljaj, nekaj besed izgovoril in mirno svojo dušo izdihnil.

Veliki četrtek ob 2 popoldan zbrala se je velika vrsta ljudij vseh stanov in vsake starosti pred stanovanjem rajnega, da ga spremijo do južnega kolodvora. Kondukt je vodil preč. g. stolni župnik, obdan od mnogo duhovnikov. Nekdanji gojenci rajnega profesorja so zapeli žalostinke na domu in na južnem kolodvoru. Njegovi nekdanji tovariši, gg. profesorji c. kr. učiteljske, zastopniki vseh mariborskih srednjih, meščanskih in ljudskih šol, č. g. šolske sestre s svojimi gojenkami, c. kr. uradniki, mestni župan, načelnik okrajnega zastopa itd. so šli za krsto.

In veliki petek ob desetih predpoldan se je zopet videlo nadaljevanje žalostnega spreveda in sicer v Savinjski dolini, od kolodvora mimo župnijske cerkve na žalsko pokopališče; vodil ga je v spremstvu domačih in sosednjih dušnih pastirjev tovariš njegov iz bogoslovskih let, preč. g. duh. svet. Ant. Šibal, župnik teharski. Iz Maribora so se pogreba v imenu c. kr. učiteljske ude-

ležili gg. ravnatelj Schreiner ter profesorja Koprivnik in Vreže.

Ko smo krsto z venci obloženo v cerkev postavili, ko so duhovniki pri oltarju svet. Kancijana mrtvaške molitve opravili, o kako milo so takrat donele besede pridigarjeve:

Jokajoči, žalujoči sorodniki in prijatelji! Mila žalska župnija! Kar si nam pred blizo petdesetimi leti posodila, ti prinesemo danes v žalostni procesiji nazaj. Blagega rajnega, preč. g. Franca Janežiča, ki se je pred 70leti v tej župniji rodil in jo leta 1853. kot mlad in vnet duhovnik zapustil, da gre delat v vinograd Gospodov, bomo sedaj položili v hladni grob domače zemlje. Li hočemo jokati in solze prelivati kakor oni, ki upanja nimajo, da se zopet vidimo? (I. Tes. 4, 12.) Ne, saj smo kristjani in saj vemo, da je rajni gospod pravično živel; pravičnemu pa Bog po svojem kraljevem pevcu sam pravi: »v večnem spominu ostane pravični« (ps. 111, 7.)

Pravičen je bil pred ljudmi. Spolnjeval je svoje dolžnosti natanko in zvesto. Nekdaj kot dušni pastir, pozneje pa in sicer skoraj štirideset let kot vnet vzgojitelj mladine. Ni ga skoraj učitelja na Spodnjem Štajarskem, kojega bi ne bil rajni podučeval in navduševal, naj se ravna po vzgledu najvišjega učenika Jezusa, ki je nedolžno mladino toliko ljubil in v nebesa vabil. Pa tudi v drugih stanovih je veliko učencev njegovih. Sam premilost. knez in škof naš so bili v Celju 1862. in 1863. leta rajnega učenec in so z veseljem ter hvaležnim srcem lani 7. majnika ob priliki blagoslavljenja prekrasne od rajnega gospoda profesorja darovane šolske zastave c. kr. učiteljske javno v svoji stolni cerkvi v Mariboru izjavili: »Z mnogim veseljem in srčno ginjen ter hvaležno se vedno spominjam blaženih ur, koje sem pri krščanskem nauku ljubečega in ljubljenege kateheta preživel. Prav srečen sem, da morem danes na svetem kraju pred Bogom ob tako izvanredni šolski svečanosti mojemu ljubemu, vselej blagovoljnemu veroučitelju dolžno spoštovanje, otroško hvaležno ljubezen izkazati. Vsi bodo svojega dušnega voditelja in očeta ohranili v hvaležnem spominu.«

Ker je bil rajni gospod profesor toliko pravičen in zvest v spolnjevanju svojih dolžnosti, so ga že prejšnji knez in škof imenovali svojim duhovnim svetovalcem, sedanji premil. nadpastir pa so mu dne 23. julija 1893 podelili čast konzistorijalnega svetovalca.

Odlikovan je bil tudi od presvitlega cesarja s tem, da je bil imenovan cesarskim svetnikom in da je dobil zlat križec s krono ter kolajni v spomin cesarskega jubileja in v spomin štiridesetletnega zvestega službovanja. — Živel je skromno in tiho, ni iskal posvetnega razveseljevanja, da je tembolj mogel moliti in se na smrt pripravljati. Rad je pomagal v cerkvi — še zadnje dni mi je pravil, da se najrajši spominja, kako je v v mladih letih od ranega jutra v spovednici grešnike tolažil, zdravil in z Bogom spravljaj — rad je obiskoval bolnike in jih tolažil ter kratkočasil; v svoji boleznii in je bil vdan v voljo božjo in je mirno pričakoval uro odhoda.

Bil je zares pravičen pred Bogom in ljudmi, zato je mirno in srečno v Gospodu zaspal, zato tudi upamo, da bo pri Bogu v večnem spominu, da bo večno veselje zavžival v nebesih.

Zemlja terja od nas, kar nam je dala, prah in pepel. Naj pa bo, naj gre truplo počivat do sodnjega dne, podoba njegova, spomin na njegovo pobožnost in zvesto spolnjevanje stanovskih dolžnostij, ljubezen in spoštovanje do njega pa ostane v našem srcu. Orglje in zvonovi danes molčijo in mu ne zapojejo zadnje žalostne pesmi, pa tem bolj iz našega srca kipi in proti nebu hiti mili klic: Bog mu večni mir in pokoj daj, večna luč mu sveti naj, naj v miru počiva in za nas prosí preč. gosp. Fr. Janežič!

Stomšekove „PRIDIGE OSNOVANE“

glavnih spisov šesta knjiga.

Ravnokar je dotiskana in se začne te dni razpošiljavati.

Obsega v srednji 8° za uvod: »Vaje cerkvene zgovornosti« str. 1—150. — Potem I. del »Pridige ob nedeljah« (50) str. 51—248; II. del »Pridige ob zapovedanih praznikih« (20) str. 251—306; III. del »Pridige ob cerkvenih godovih« (12) str. 309—348; IV. del »Pridige ob godovih svetnikov sploh« (commune sanctorum) (32) str. 351—450.

Skupaj 114 pridig izborne vsebine.

Cena broširani knjigi s poštnino je 4 K.

Dobiva se v »tiskarni sv. Cirila v Mariboru« pa tudi po vseh drugih slovenskih bukvarnah.

Za sveti postni čas najbolj primerna molitvena knjiga

Marija žalostna Mati Božja

Spisal Fr. Bežjak, župnik pri Sv. Marku.
VI. natis.

Obsega pouk o češčenji žal. matere Božje, pobožnost sedem petkov v čast žal. materi Božji, razne molitve in pobožnosti za god sedem žalosti Marije Device, zbirko molitev za očitno in domačo službo Božjo in precejšnje število svetih pesmij.

Vezana v polusnje 60 kr., v usnje z zlato obrezo 1 gld. 20 kr.

po pošti 10 kr. več.

Znesek se lahko pošlje v poštih znamkah ali po poštni nakaznici.

Franjo Körner, krojaški mojster

Št. Ilj v Slov. gor. p. Egiditunnel. XXX —

Podpisani naznanja, da je prejel iz Jägerndorfskih tovarn veliko zalogo blaga. Zato lahko vsem vstreže prav po nizki ceni z celo že napravljeno obleko, katera je tem boljša, ker je ne dobiva z Dunaja ali Gradca, ali Maribora, ampak jo sam izdeluje. Cela obleka za moške stane 14. 16. 20. 24 kron, najfinjša 36 in 48 kron, za šolarčke pa po 6. 8. 10. 12. 16 kron. 1

Tudi bo letos dobro napravljeno obleko pripeljal na razne sejme.

Vozni red

Dravograd-Velenje.

1243	348	Odide	Spodnji Dravograd	Pride	1203	822		
1253	358	↓	Št. Janž S. p.	↑	1153	812		
101	406		Sv. Jedert		1146	805		
115	420		Slovenji Gradec		1133	752		
125	430		Turška vas		1123	741		
135	440		Dolže		1113	731		
146	451		Mislinje		1103	721		
159	504		Gornji Dolič		1053	711		
202	508		Huda luknja S. p.		1044	702		
212	517		Paka S. p.		1035	653		
225	530		Velenje		1022	640		
505	720					Odide	740	410

Sodnijsko dovoljena

razprodaja

do konca meseca junija radi preselitve v druge prostore.

Dovoljujem si naznaniti, da bo moja trgovina od 1. julija t. l. na glavnem trgu št. 12 na voglu stolne ulice in prosim slavno občinstvo dosedanje mi zaupanje in naklonjenost tudi v bodoče ohraniti, ter se priporoča z vsem spoštovanjem

Anton Strablegg

Dravska ulica 3 — Draugasse 3

»Zum Engel« MARIBOR »Pri angelju«

Cenjena gospodinja!

Ne dajte si vsiljevati drugih izdelkov cikoriij, ampak zahtevajte povsod najboljši pridevek k pravej bobovi kavi, ki Vam bode gotovo ugajal, to je iz čiste cikorijske in sladove tvarine napravljena domača »Kava« in »Sladna kava družbe sv. Cirila in Metoda.«

Dobiva se povsod. 7

Zaloga pri Ivan Jebačinu v Ljubljani.

Karol Tratnik,

izdelovatelj cerkvenega orodja in pa posode stolne ulice št. 1. v Mariboru, Domgasse Nr. 1

Priporoča se preč. duhovščini za naročila cerkvenih orodij:

monštranc, kelihov, ciborijev, lestencev, križev, svečnikov, itd. v različnih zlogih, katere prav lepo in trpežno izdeluje.

Staro cerkveno orodje prav dobro popravljam, pozlatim ali posrebrim v ognji.

Za vse svoje izdelke jamčim, priznalna pisma naročnikom na razpolago.

Svoji k svojim.

Franc Dolenc v Mariboru, Poštne ulice 3.

P. n.

Velečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu priporoča podpisani, svojo veliko zalogo vsake vrste suknene, platnene in modnega blaga, za moške in ženske obleke.

Posebno priporočam črne toskine, peruvijene [vsake vrste kamgarne in kašmire v najboljšem blagu, najnovejših perkalov, satinov, kakor tudi svilnatih robcev od najcenejše do najfinjše vrste in veliko zalogo Jägerjevih sraje po znano nizkih cenah.

Zagotavljam najboljšo postrežbo in se priporočam

Z odličnim spoštovanjem

Franc Dolenc.

1—3

Franc Dolenc v Mariboru, Poštne ulice 3.

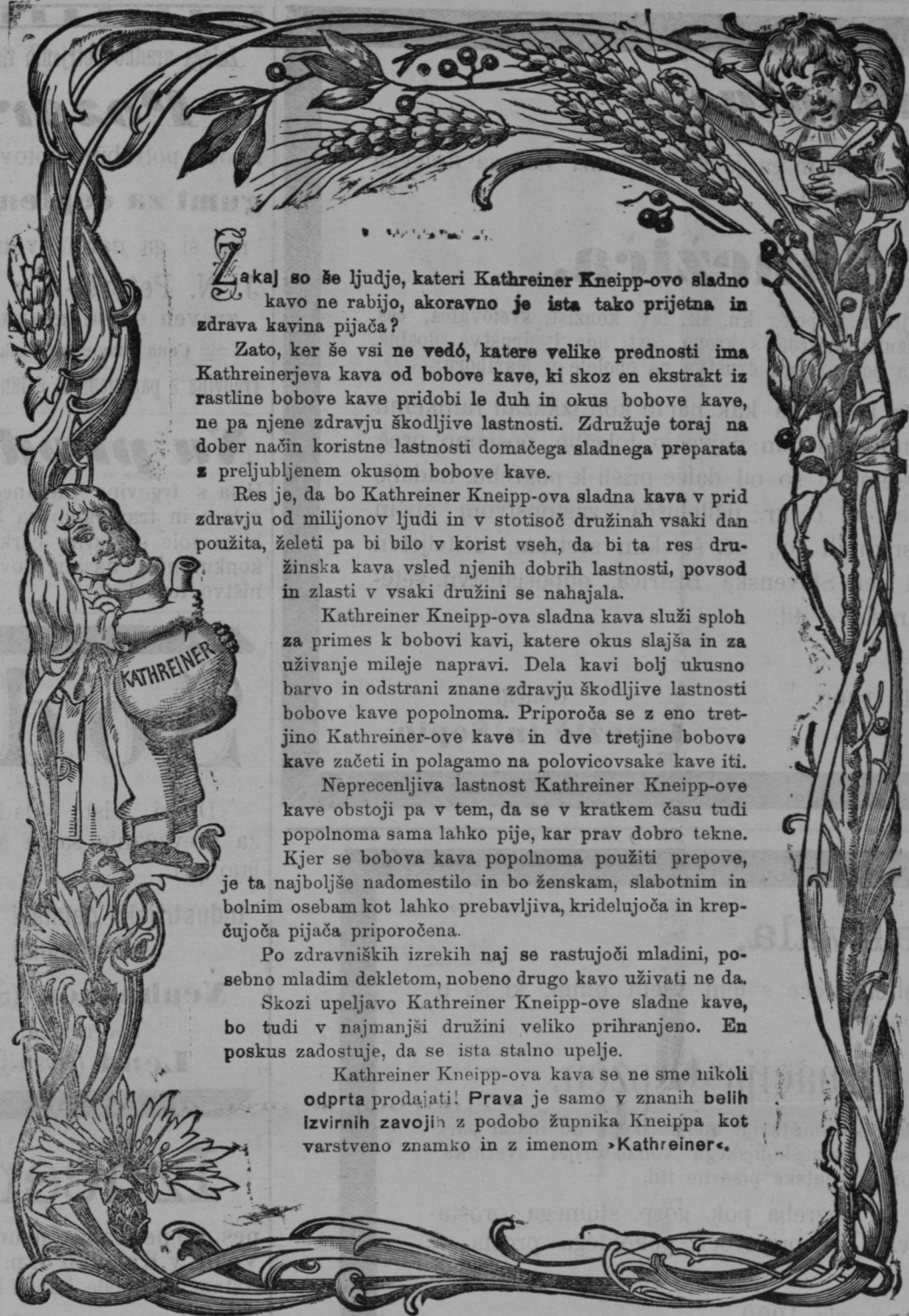
Fotografski zavod v Mariboru

je najstarejši

Henrika Krapeka, v Fritsch-evi vili Badgasse št. 11.

Dohod k vili skoz Grabengasse, Bad- in Fabriksgasse.

Priporoča fotografska dela vsake vrste od medajlonove do človeške velikosti, ter vse najboljše in najhitreje izvršuje.

Zakaj so še ljudje, kateri Kathreiner Kneipp-ovo sladno kavo ne rabijo, akoravno je ista tako prijetna in zdrava kavina pijača?

Zato, ker še vsi ne vedó, katere velike prednosti ima Kathreinerjeva kava od bobove kave, ki skoz en ekstrakt iz rastline bobove kave pridobi le duh in okus bobove kave, ne pa njene zdravju škodljive lastnosti. Združuje toraj na dober način koristne lastnosti domačega sladnega preparata z preljubljenim okusom bobove kave.

Res je, da bo Kathreiner Kneipp-ova sladna kava v prid zdravju od milijonov ljudi in v stotisoč družinah vsaki dan použita, želeti pa bi bilo v korist vseh, da bi ta res družinska kava vsled njenih dobrih lastnosti, povsod in zlasti v vsaki družini se nahajala.

Kathreiner Kneipp-ova sladna kava služi sploh za primes k bobovi kavi, katere okus slajša in za uživanje mileje napravi. Dela kavi bolj ukusno barvo in odstrani znane zdravju škodljive lastnosti bobove kave popolnoma. Priporoča se z eno tretjino Kathreiner-ove kave in dve tretjine bobove kave začeti in polagamo na polovicovsake kave iti.

Neprecenljiva lastnost Kathreiner Kneipp-ove kave obstoji pa v tem, da se v kratkem času tudi popolnoma sama lahko pije, kar prav dobro tekne. Kjer se bobova kava popolnoma použiti prepove, je ta najboljše nadomestilo in bo ženskam, slabotnim in bolnim osebam kot lahko prebavljiva, kridelujoča in krepčujoča pijača priporočena.

Po zdravniških izrekih naj se rastujoči mladini, posebnostno mladim dekletom, nobeno drugo kavo uživati ne da.

Skozi upeljavo Kathreiner Kneipp-ove sladne kave, bo tudi v najmanjši družini veliko prihranjeno. En poskus zadostuje, da se ista stalno upelje.

Kathreiner Kneipp-ova kava se ne sme nikoli odprta prodajati! Prava je samo v znanih belih izvornih zavojih z podobo župnika Kneippa kot varstveno znamko in z imenom »Kathreiner«.

Karl Kerth

stavbeni in umetni ključar

prevzame vsa v svojo stroko spadajoča dela za cerkvene in zasebne stavbe: kakor omrežja za oltarje, za mostovžje, za stopnice, za vrtove in slemena, za grobove, strelovode itd. po najnižji ceni pri vestni izvršitvi.

Oskrbi tudi kar najhitreje vsa v svojo stroko spadajoča popravila.

Delavnica: 3-5

v Mariboru

Koroška ulica 37, poprej Sirak

Učenec

močen, z 18 leti ki ima veselje do kovaškega dela se sprejme in dobi za zaslužek na leto obleko. Tudi kovaškega pomočnika takoj sprejme Franc Pristovnik, — Oplotnica, Štajarsko. 1

Setev! franc. lahni oves, črni gorski semenski oves, dupanski oves à gld. 6.50 gorski klajni oves I a gld. 6.— 2-3 II a gld. 5.80

— Tudi celi vagoni. —
rž (žito) gld. 6.50
pšenica gld. 8.—
ajda gld. 8.50

razpošilja proti povzetju iz Frama pri Račjem Barthlme Zamolo.

Vožnje karte in tovorni listi v

AMERIKO

Kraljevi belgijski poštni parnik
Red Star Linie, Antverpen
vozi naravnost v

Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. avstr. vlade. — Natančna pojasnila daje:

Red Star Linie, Dunaj
IV. Wiednergürtel 20

ali pa 10

Anton Rebek v Ljubljani —
Kolodvorske ulice 34.

Julij Popper, Innsbruck —
Bahnstrasse 8.

80% očetni cvet!!

Ako hočete dober ocet sami narediti, vzemite od mojega 80% očetnega cveta 1 kg, pomešajte ga z 30—40 litrov sveže, studenčne vode, vse dobro zmešajte in izvrsten ocet je gotov. Prepričali se boste, da niste nikdar še imeli tako okusnega octa (jesiha), in vendar po ceni.

1 kg. očetnega cveta velja 2 kroni 10-8

R. Bračko v novi poštni hiši v Ptujju.

Kdor hoče 400 mark³⁵

garantirano mesečno lahko in pošteno zaslužiti? Naj pošlje naslov z znakom: V. 21 Annoncen - Exped. K.F. Wojtan, Leipzig-Lnd.

Umetno-obrtna delavnica

cerkvenih kamnoseških in podobarških del

kamnoseka **J. F. PEYER-ja** priseženega izvedeneca v Mariboru,

Kokoschnegg-Allee, Hilariusstrasse, Carneristrasse.

Izdeluje altarje, prižnice, obhajilne mize, krstne kamene, okna, itd. itd. Tudi prevzema mere prostorov za omenjene predmete, kakor tudi originalne načrte.

Posebno se bavi z napravo nagrobnih spomenikov. Prav velika zaloga dogotovljenih novih nagrobnih kamenov od peščenega kamena, mramorja, granita in sijenita.

Solidna postrežba in prav nizke cene. 11

Lepe podobice s črnim okvirom kot spominki za v molitev priporočene ranjke.

Primeren tisek na drugi strani oskrbimo hitro in lično.

100 kosov od 80 kr. do 1 gld. 80 kr.

K obilim naročilom se priporoča

Tiskarna sv. Ciria v Mariboru.

Pristava!

Lepa pristava obstoječa iz zidane hiše in zidanega gospodarskega poslopja, kritega z opeko, 8 oralov njiv, 25 oralov travnikov, velikega sadunosnika in zelinjaka, 6 oralov gozda vse v najboljšem stanju, pol ure od Ptujja v lepi ravnini v župniji Marija Novastifta se proda zavoljo starosti in bolehnosti lastnice po ugodnih pogojih po sodnijski cenitvi za ceno 16.000 gld.

Vpraša se pa pri posestnici Marjeti Wetzelmeyer, v Turniču pri Ptujju. 3-3

Vosek

ali

prazno satovje kupuje

po najvišji ceni in vsako množino

Fr. Gert, medicar, Maribor.

Čebelarji ali trgovci, ki imajo kaj tacega blaga na prvdaj, naj povprašajo po dopisnici, koliko se bo dobilo za blago in kako naj se dopošlje. Odgovor takoj. 3-3

Učenec

ki ima veselje do lončarije se sprejme pri Jožef Posinger-ju lončarju pri Sv. Trojici v Slov. goricah. 3-3

Zahvala.

Globoko žalujoči vsled udarca, ki nam ga je zadala smrt našega dragega brata, strica in svaka brečastitega gospoda

Franc Janežiča,

profesorja veronauka na c. kr. učiteljišču v pok., kn. šk. lav. konzist. svetovalca, ces. svetovalca, odlikovanega s zlatim zaslužnim križcem s krono, čast. uda I. društva dosluž. vojakov „Nadvojvoda Friderik“ in podpornega društva za obolele v Mariboru,

izrekamo najsrčnejšo zahvalo vsem, ki so na kak način koli izkazali ranjkemu zadnjo čast in ljubezen ter nam nudili s tem največjo tolažbo, posebno preč. duhovščini mariborski in žalski, vsem, ki so od daleč prišli k pogrebu, nadalje velespoštovanemu učiteljskemu osebju c. kr. učiteljišča, zastopstvom občin Maribor in Žalec, uradništva in srednjih šol, čč. šolskim sestram, učiteljstvu iz mesta in iz okrajev Sv. Lenart ter Slovenska Bistrica, odposlanstvu veteranskega društva Nadvojvode »Miroslav« itd.

Bog plati!

V Mariboru, dne 14. aprila 1900.

Obitelji

Janežič in Šepic.

Zahvala.

Lavantinski stolni kapitel izreče s tem vsem onim, ki so o priliki smrti prečastitega gospoda

monsignora Ignacija Orožen,

inful. stolnega prošta, zlatomašnika, protonotarija apostolskega ad instar par., viteza reda železne krone III. vrste, knezoškofijskega konzistorijal. svetnika, vodja kn. šk. ordinarijatske pisarne itd.

svoje sočutje izrekli, ali pa se pogreba pok. gosp. stolnega prošta udeležili, svojo globoko zahvalo in priporoči pokojnega prošta v pobožni spomin.

V Mariboru dne 18. aprila 1900.

Žalujoči sorodniki naznanjajo prežalostno vest, da je prečastiti in velerodni gospod, p. t. monsignore

Ignacij Orožen,

inf. stolni prošt lavant. kap., zlatomašnik, protonotarij apost. ad instar particip. vitez železne krone III. reda, kn. šk. konzistorijalni svetnik, ravnatelj kn. šk. pisarne, emerit. član štajarskega dež. šolsk. sveta itd., itd., itd.

danes ob 9. uri zvečer v 82. letu svoje starosti po kratki bolezni, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb preblagega ranjkega je bil v nedeljo 15. t. m. ob 5. uri popoldne na mestno pokopališče.

Svete maše zadušnice so se brale v stolni cerkvi in v Laškem trgu v torek dne 17. aprila ob 8. uri.

V Mariboru, 13. aprila 1900.

Nepozabnega ranjkega priporočajo v pobožno molitev rodbine:

Orožnova, Flisova, Kukovičeva, Pirkmaierjeva, Jeršetova, Kosijeva in Komotarjeva.

Zaloga uradno potrjenih tiskovin.

Pozor!

Kedor potrebuje gotovo dober **gumi za ceplenje trt**

naj si ga naroči v trgovini

J. N. Peteršč-a v Ptuj-u zraven okraj. glavarstva.

≡ Cena primerno nizka ≡

Trgovina s papirjem in galant. blagom.

Na prodaj!

Hiša s trgovino mešanega blaga, vrtom in travnikom za 3500 glđ. blizo sole in farne cerkve, brez konkurence, naslov „pove upravništvo tega lista. 2-3

Sodi

Dobri, čisti skladni sodi za prevažanje sadja se oddajajo pri

Industrijski delniški družbi za aluminij

Neuhausen (Švica).

Podružnica

Lend (Avstrija).

Izučeni

pes prepeličar se prod. **And. Veble v Kapelah 4, p. Brežice.** Natančneje bode kupcu lastnik že poročal.

Na prodaj!

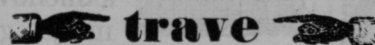
Lepo posestvo blizo farne cerkve in državne ceste, med Mariborom in Slov. Bistrico na Zgornji Polskavi. Lepo zidana hiša in zidano gospodarsko poslopje vse obokane stambe. Okoli hiše 11 oralov najboljših njiv in travnikov, lep sadunosni vrt in vinske brajde za 3 polovnjake vina preša za grozdje in sadje in 2 vodnjaka eden tik hiše drugi pri hlevu.

Več se izve pri lastniku

Anton in Jožefa Brgles na Zgornji Polskavi. 3-3

Semena za peso

kakor tudi raznovrstna semena za vrtnarijo in poljedelstvo, vzlasti za različne

čista ali mešana, priporoča

M. Berdajs,

trgovina s semenom in mešanim blagom **v Mariboru. 4-12**

Na prodaj

je realiteta z več stanovanji, gostilna, tobakarna, gospodarsko poslopje, lepo polje in vinograd. — Vpraša se naj v **Studencih 63, (Brunndorf) Lembaška cesta.**